

Arrest

nr. 289 700 van 1 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT *loco* advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 9 juni 2020 en verzoekt op 5 augustus 2020 om internationale bescherming. Op 28 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U, N.S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Shalolo, gelegen in het district Wata Pur van de provincie Kunar. U stelt geboren te zijn in 1370, hetgeen overeenkomt met

het jaar 1991 en nu dertig jaar te zijn en bent Pasjtoen van etnische origine. U ging tot de twaalfde graad naar school in Wata Pur.

U werkte vanaf 2013 bij een constructiebedrijf dat opdrachten uitvoerde voor de overheid en een Franse organisatie. Uw taak was om de materialen en de medewerkers te registreren op de werf. Toen uw bedrijf een opdracht kreeg van een Franse organisatie om in het dorp Qatar Kala in de Qoru vallei van Wata Pur een kliniek te bouwen en op te knappen, werden de werkmannen op de derde dag dat jullie aan dit project werkten begin 2015 benaderd door acht talibs. Vijf van hen waren gemaskerd. De talibs werden door de werkers naar u gestuurd en vroegen u of jullie toestemming hadden om daar te werken. U legde de situatie uit, maar werd toch in elkaar geslagen. U vroeg daarna aan een toezichter of de talibs elke dag naar de kliniek kwamen, maar de toezichter wist het niet. U werd vervolgens naar het ziekenhuis gebracht. U bleef de volgende dagen in Asadabad op kantoor.

Vier of vijf dagen later vond een drone-aanval plaats in de Qoru-vallei waarbij vijf leden van de taliban omkwamen. De taliban beschuldigde u informatie over hun locatie te hebben doorgegeven omdat u aan de toezichter had gevraagd of ze elke dag aan de kliniek kwamen. U werd daarna twee keer aangevallen. Eén keer werd u aangevallen toen u onderweg was naar uw huis vanaf het huis van uw oom. Drie personen deden een sjaal over uw hoofd, sloegen u en staken u in uw pols en in uw borst met een mes. U begon tijdens deze aanval te roepen waarna uw neven naar buiten kwamen. De drie personen liepen weg langs de velden, waarna u flauwviel. Een tweede keer waren er 's nachts onbekende personen buiten uw huis die in de lucht schoten. U ging ervan uit dat het de taliban was. Daarna bedreigden de taliban u en zeiden ze dat u werkte voor de Amerikanen en dat uw leven genomen mocht worden. U besloot te vluchten en vertrok in januari 2015. U diende een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk in op 8 juni 2015. Uw verzoek werd afgewezen, waarna u op 12 december 2018 werd teruggestuurd naar Afghanistan.

U vestigde zich opnieuw in uw dorp Shalolo. Na ongeveer een maand is de taliban te weten gekomen dat u terug was. Uw vader werd opgebeld door iemand die zei van het Islamitisch Emiraat te zijn, dat u intussen terug was en dat ze het te weten zijn gekomen. Hij moest u overhandigen aan hen, anders zouden ze u vermoorden. Vier of vijf dagen later vond een explosie vlakbij uw huis plaats waarbij een lid van de Arbaki's omkwam. De taliban belde opnieuw uw vader om te zeggen dat wat met de Arbaki was gebeurd, ook met u zou gebeuren als u niet overhandigd werd. Ongeveer vijf dagen later was u in het huis van uw nichtje in Asadabad op bezoek om uw terugkeer te vieren. Die nacht viel de taliban uw huis binnen. Ze doorzochten alle kamers en sloegen uw vader en bedreigden hem. De volgende ochtend belde uw vader om te zeggen wat er gebeurd was, waarna u met de hulp van uw schoonbroer het land verliet. In februari 2019 vertrok u via Iran en reisde u verder via Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 5 augustus 2020.

Ter staving van uw verzoek legt u een duplicaat van uw tazkera, een kopie van uw originele tazkera, een attest van Oostenrijk over uw terugkeer, de tazkera van uw vader, uw Oostenrijks rijbewijs, een verklaring van uw problemen, een attest van het bedrijf waarvoor u werkte, een schoolrapport, een vergunning voor een bedrijf dat u oprichtte in Oostenrijk, een vertaling van uw Afghaans rijbewijs en een attest van uw psycholoog voor.

Na afloop van het persoonlijk onderhoud legt u bijkomende foto's van u en uw broer M. voor, alsook diens verblijfsdocumenten in Oostenrijk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest gedood te worden door de taliban vanwege incidenten die zich zouden afgespeeld hebben op uw werk voor een constructiebedrijf in de periode 2013-2015. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het CGVS te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Onderstaande vaststellingen tonen aan dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor de taliban dient te koesteren.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verschillende elementen uit uw verzoek om internationale bescherming dat u in Oostenrijk indiende totaal niet overeenstemmen met uw verklaringen bij de Belgische asielautoriteiten. Uit het dossier dat het CGVS ontving van de Oostenrijkse asielautoriteiten blijkt dat u op 8 juni 2015 het Oostenrijkse grondgebied betrad en diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 10 juni 2015 vond een eerste bevraging plaats door de Landespolizeidirektion (LPD) Niederösterreich. Op 19 december 2016 diende u een klacht bij verstek in, deze werd op 27 april 2017 afgewezen. Op 31 januari 2017 werd u gehoord in een persoonlijk onderhoud bij de Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (BFA), in hun kantoren in Wenen. Uw verzoek om internationale bescherming werd afgewezen via een beslissing gedateerd op 2 augustus 2017. Op 3 mei 2018 heeft het Bundesverwaltungsgericht (Federale administratieve gerechtshof) een hoorzitting gehouden.

*Na een grondige analyse van het dossier dat het CGVS ontving van de Oostenrijkse asielautoriteiten dient te worden vastgesteld dat u **bij uw eerdere verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk fundamenteel andere asielmotieven aanhaalt in vergelijking met de asielmotieven die u bij de Belgische asielautoriteiten naar voor brengt** en specifiek ten gehore bij het CGVS op 23 augustus 2021. Ten eerste dient hierover te worden vastgesteld dat de kern van uw asielmotieven verschilt. In eerste instantie zegt u in Oostenrijk bij de Landespolizeidirektion (LPD) dat uw vader de directeur van het recherchebureau in Wata Pur is. U stelt dat uw vader bij de overname van het district Wata Pur door de taliban op 10 mei 2013 het bevel gaf om de zoon van een talibancommandant te vermoorden. Ten gevolge daarvan wilde de taliban u doden. Daarnaast ontvoerde de taliban in 2014 uw zwager en een gast van jullie. Uw zwager werd 52 dagen vastgehouden door de taliban en gefolterd. Voor 3 miljoen Afghani werd hij vrijgelaten (Erstbefragung nach AsylG, Niederschrift; LPD, p. 6). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (BFA) haalt u opnieuw bovenstaande asielmotieven aan. Echter, hierbij dienen reeds enkele zaken te worden opgemerkt. Zo duidt u bij de BFA uw vader slechts aan als interimdirecteur bij het recherchebureau in Wata Pur. Daarnaast deelt u mee dat de zoon van een talibancommandant omkwam bij een confrontatie tussen de taliban en de politie in mei 2013 en dat uw vader daar de schuld van kreeg, niet – zoals u eerder verklaarde – dat hij vermoord werd op bevel van uw vader. Verder voegde u opnieuw eraan toe dat uw zwager in januari 2015 samen met een zestienjarige gast van hem ontvoerd werd door de taliban. De gast werd de volgende dag vrijgelaten, maar uw zwager werd 52 dagen lang vastgehouden door de taliban. Daarna werd hij na een betaling van 3 miljoen Afghani vrijgelaten. Wanneer u gevraagd wordt waarom een vergelding van de taliban ongeveer twee jaar op zich liet wachten, kan u enkel inbrengen dat de taliban niet zou weten wie verantwoordelijk zou zijn geweest voor de dood van de zoon van de talibancommandant. Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat u of uw vader niet door de vergelding getroffen zouden zijn, maar wel uw zwager en een gast van hem. Daarop gewezen haalde u aanvallen op uw huis aan in 2014, terwijl u in de provinciehoofdstad verbleef (BFA, p. 6-7). Wat er ook van zij, de aldaar aangehaalde kern van uw asielmotieven kunnen geenszins in overeenstemming worden gebracht met de asielmotieven die u aanhaalt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) of ten gehore bij het CGVS. Ten gehore bij het CGVS haalt u immers aan dat u problemen kende met de taliban omdat zij u ervan beschuldigden informatie te hebben doorgegeven aan de Amerikanen over de taliban in kader van uw werk bij een constructiebedrijf dat een project voor een Franse organisatie uitvoerde (CGVS, p. 19-20). Over uw vader vertelt u dat hij veertien jaar lang*

officier was – en dus geen directeur zoals u in Oostenrijk verklaarde - voor het criminaliteitsdepartement in Wata Pur, wat behoort tot de militaire politie. Echter, u preciseerde dat hij daar werkte tot hij ziek werd ongeveer tien jaar geleden, waarna hij met pensioen ging (CGVS, p. 12). Dat uw vader in de hoedanigheid van zijn job problemen zou gekend hebben rond 2013 met de taliban en u daarom vervolgd zou geweest door hen zoals u in Oostenrijk bent gaan verkondigen, komt bij het CGVS dus in het geheel niet aan bod.

Verder zijn uw verklaringen over de woonplaatsen die u bij de DVZ en ten gehore bij het CGVS stelt gehad te hebben doorheen uw leven, tegenstrijdig met wat daaromtrent opgetekend werd in kader van uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk. U beweerde bij de asielautoriteiten in Oostenrijk dat u en uw familie langdurig in Pesjavar in Pakistan gewoond zouden hebben. U zegt bij de LPD ongeveer vijftien jaar in Pakistan gewoond te hebben. U verklaarde daar illegaal verbleven te hebben (LPD, p. 4). U zou volgens uw uitleg bij de BFA drie à vier jaar oud zijn geweest wanneer u en uw familie naar Pesjavar verhuisden en elf à twaalf jaar oud toen u terugkeerde naar uw dorp in Afghanistan (BFA, p. 3-4). Dat komt neer op ongeveer acht jaar in Pakistan, niet de eerder beweerde vijftien jaar. Daarnaast verklaarde u dat u vanaf november 2013 tot 2015 in Asadabad, de provinciehoofdstad van Kunar woonde. Even later stelde u echter dat u pas in 2014, na een aanval op uw huis, een kamer huurde in Asadabad (BFA p. 7-8). Bovenstaande verklaringen die u aflegde in Oostenrijk over uw woonplaatsen zijn tegenstrijdig met uw verklaringen bij de Belgische asielautoriteiten waar u ten eerste geen gewag maakte van een langdurig verblijf in Pakistan en waar u ten tweede uw woonplaats in de jaren 2013-2015 situeert in uw geboortedorp (CGVS, p. 7). U werd er tijdens de inleiding van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter uitdrukkelijk op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u vertelt waar u doorheen uw leven gewoond heeft voorafgaand aan uw komst naar België (CGVS, p. 4). Bij de DVZ en ten gehore bij het CGVS rept u echter met geen woord over uw lang verblijf in Pakistan, wel integendeel: u ontkent het zelfs (CGVS, p. 24-25). U haalt weliswaar aan dat jullie vanwege hartproblemen van uw ouders regelmatig naar Peshawar in Pakistan reisden maar heeft het dan over periodieke logementen van een aantal maanden, niet over een jarenlang verblijf (CGVS, p. 7, 11).

Ook is de familiesamenstelling en de verklaringen over uw familie die u bij de DVZ en ten gehore bij het CGVS geeft incoherent en tegenstrijdig in vergelijking met uw verklaringen in kader van uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk. De namen en identiteit van uw ouders en echtgenote komen overeen. U geeft bij de LPD in Oostenrijk echter aan dat u één broer genaamd M. in Oostenrijk heeft, maar ook een broer genaamd M. en vier zussen genaamd B., F., H. en D. in Afghanistan of een ander derde land heeft. Bovendien geeft u daar aan dat u een zoon genaamd O. heeft, ten tijde van uw interview bij de LPD zou hij vijf jaar oud zijn (LPD, p. 3). Bij de BFA heeft u het ook over uw zoon O., die geboren zou zijn op 26/07/2011. In uw verklaringen bij de BFA valt echter te lezen dat uw echtgenote, moeder en zoon sinds acht maanden voor de dag van uw persoonlijk onderhoud bij de BFA in Peshawar in Pakistan wonen en dus niet meer in uw geboortedorp in het district Wata Pur van de provincie Kunar in Afghanistan. Ook twee zussen en één broer zouden zich in Peshawar, Pakistan bevinden (BFA, p. 3). Bij de DVZ en ten gehore bij het CGVS ontkent u een zoon te hebben en beweert u slechts één broer te hebben, genaamd M. en twee zussen te hebben, genaamd B.J. en D.J. (CGVS, p. 14; DVZ dd. 18/08/2020, p. 9). Tijdens het persoonlijk onderhoud rept u met geen woord over een broer M. en zussen F. en H. die zich volgens uw verklaringen in Oostenrijk in Pakistan zouden bevinden. U ontkent bovendien expliciet kinderen te hebben (CGVS p. 13-14). Wanneer u geconfronteerd wordt met de tegenstrijdigheden betreffende uw verklaringen omtrent uw familiesamenstelling en de verblijfplaats van uw familieleden ontkent u een zoon en meer dan het verklaarde aantal broers en zussen te hebben. U verkondigt dat u het in Oostenrijk op dezelfde manier als bij het CGVS verteld heeft, wat manifest onjuist is (CGVS p. 24-25).

Vervolgens is ook het door u aangemeten profiel ten gehore bij het CGVS tegenstrijdig met uw verklaringen in kader van uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk. De asielmotieven die u aanhaalt bij de DVZ en ten gehore bij het CGVS zijn gebaseerd op een confrontatie met de taliban op uw werkplek bij een constructiebedrijf. Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de BFA geeft u aan voor uw eerste vertrek uit Afghanistan nooit gewerkt te hebben, gezien u verder wilde studeren (BFA, p. 4). Ook over uw talenkennis en studieprofiel legt u incoherente verklaringen af. U geeft bij het CGVS aan Pasjtoe als moedertaal te hebben en een beetje Dari en Engels te kennen (CGVS, p. 4). Echter, bij de Oostenrijkse asielautoriteiten gaf u aan niet enkel Pasjtoe, Engels en Dari te kunnen, maar ook het Urdu te beheersen (BFA, p. 5). Daarnaast verklaarde u in Oostenrijk ook school gelopen te hebben in Peshawar, daar waar u voor het CGVS uw scholing enkel in Afghanistan situeert (CGVS, p. 17).

Bovenstaande tegenstrijdigheden tussen uw uiteenzettingen in kader van uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk en uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS ondermijnen de waarachtigheid van uw asielmotieven op fundamentele wijze. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw uiteenzettingen in kader van uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk, stelt u dat u niet weet waarom de verklaringen in kader van dat verzoek niet overeenstemmen met deze die u aflegt aan de Belgische asielautoriteiten (CGVS p. 24). U ontkent dat u ooit voor een langere periode in Pakistan hebt verbleven, ontkent een zoon te hebben en ontkent het bestaan van broers en zussen in Pakistan. Ook wat betreft uw asielmotieven zorgt deze confrontatie niet tot een wijziging van uw verklaringen eerder tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 24 -25). Tenslotte stelt u geen idee te hebben waarom de dingen daar in Oostenrijk zo geschreven werden, of het een verhaal van u of van iemand anders is. U beweert aldaar hetzelfde gezegd te hebben, dezelfde documenten te hebben afgegeven en over uw job verteld te hebben (CGVS p. 25). Dit blijken echter flagrante leugens, gezien het dossier dat het CGVS vanuit Oostenrijk ontving dezelfde identiteitsgegevens, foto, dezelfde tazkera en veel overlappende informatie over uw familie en dagelijkse leven bevat.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet bereid bent een zicht te geven over waar u of uw familieleden verbleven hebben voor uw komst naar België. Hoewel het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Bovenstaande vaststellingen over uw verklaringen in kader van uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk en de vaststelling dat u geen zicht wenst te bieden op de werkelijke situatie van u of uw familie, zorgen ervoor dat er geen geloof kan gehecht worden aan de gebeurtenissen die u verklaard doorgemaakt te hebben in Afghanistan voor uw vertrek uit Afghanistan in 2015. Daarenboven zijn de gebeurtenissen die u verklaart te hebben meegemaakt na uw terugkeer naar Afghanistan in 2018 onlosmakelijk verbonden met de problemen die u stelt te hebben gehad voorafgaand aan uw vertrek in 2015. Bijgevolg kan aan deze gebeurtenissen evenzeer geen geloof gehecht worden.

Zelfs indien men geen rekening zou houden met uw eerdere verklaringen in kader van uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk – quod non – bent u niet in staat een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken. U vreest gedood te worden door de taliban omwille van de incidenten en bedreigingen naar aanleiding van gebeurtenissen in het kader van uw werk voor een constructiebedrijf in Kunar. U bent er immers niet in geslaagd uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. U verklaart dat u werkzaam was bij een lokaal constructiebedrijf dat opdrachten uitvoerde in verschillende provincies en districten in Afghanistan in opdracht van buitenlandse organisaties en de overheid. U beschrijft uw takenpakket als volgt: u ging ter plaatse, naar de werven, om registratie te doen van de medewerkers en de materialen (CGVS p. 18-19). Het is dan ook remarquabel dat in het attest van uw werk dat u neerlegt gesteld wordt dat u er werkte als “Forman”. Dit betekent in feite ploegbaas of meesterknecht, hetgeen niet echt valt te rijmen met uw louter logistieke takenpakket.

U geeft aan dat vijf dagen nadat u in de kliniek lag ten gevolge van de slagen en verwondingen die de taliban u hadden toegebracht, vijf talibs omkwamen bij een dronestrike in het dorp Qoru (CGVS p. 22). U beweert dat de taliban u beschuldigden informatie over hun locatie te hebben doorgespeeld aan de Amerikanen omdat u na het bezoek van de talibs aan de kliniek waaraan u werkte had gevraagd aan de portier of de talibs er iedere dag kwamen (CGVS p. 19, 22). Deze beschuldigingen zouden ze aan uw vader via de telefoon overgemaakt hebben (CGVS p. 19-20, 23). U heeft echter niet aannemelijk kunnen maken dat de taliban u persoonlijk zou beschuldigen voor de verliezen die zij leden bij een bombardement in het dorp Qoru, vijf dagen na uw confrontatie met de taliban bij de kliniek in Qatar Kala. Dat zij u verantwoordelijk achtten voor een drone-aanval van de Amerikanen vijf dagen na jullie confrontatie simpelweg omdat u aan een bewaker vroeg of de talibs dagelijks kwamen op de plek waar u aan het werk was in Qatar Kala, is simpelweg niet aannemelijk. De portier gaf hier immers het antwoord op dat hij de info niet kon geven (CGVS p. 22). U was bijgevolg niet eens op de hoogte van de precieze locatie van de talibanleden een aantal dagen later. Bovendien vond de drone-aanval niet in Qatar Kala plaats, maar in een dorp genaamd Qoru, dat dieper in de vallei gelegen is.

Daarnaast is de talibanaanwezigheid in deze regio reeds lange tijd gekend door de overheid en de Internationale strijdkrachten. De Amerikaanse troepen waren gedurende lange tijd aanwezig in de Wata Pur vallei en voerden daar verscheidene operaties uit. In de jaren na de grondoperaties van het Amerikaanse leger in de regio hielden de drone-aanvallen aan. In de periode recent voorafgaand aan uw vertrek; zijn meerdere drone-aanvallen in de Wata Pur vallei terug te vinden. Dat er bij de taliban in deze

regio af en toe slachtoffers vielen, kan dus bezwaarlijk een verrassing genoemd worden. Hieraan dient toegevoegd te worden dat de door u genoemde gewelddadige en plotselinge aanpak van de taliban tegenover een persoon die beschuldigd werd van spionage hoogst ongebruikelijk is. De resolutie van disputen is één van de eerste diensten die de taliban aanbiedt in gebieden die (gedeeltelijk) onder hun controle zijn. Voor iemand die beschuldigd wordt van spionage waarbij er geen bekentenis is, moet een onderzoek in principe meer duidelijkheid brengen voordat men een vonnis of straf voor die persoon uitspreekt. Dergelijke gevallen zijn doorgaans niet snel of eenvoudig afgehandeld. In uw geval is er geeneens sprake van een dergelijk onderzoek alvorens de talibs - althans, daar ging u vanuit - slechts een zevental dagen later op zeer gewelddadige wijze actie ondernamen. Het is des te meer bevreemdend dat de taliban geen onderzoek naar u instelde gezien ze u te kennen gaven informatie over u te zullen opzoeken (CGVS p. 19). U slaagt er niet in in concreto aan te tonen waarom de taliban u verantwoordelijk zou achten voor deze specifieke droneaanval waarover u spreekt. Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich beroept, is terug te vinden in het administratieve dossier.

Voorts kunnen ook uw verklaringen betreffende de concrete aanvallen van de taliban die u beweert te hebben ondergaan niet overtuigen. U zet uiteen dat u zeven dagen nadat u uit de kliniek kwam na de confrontatie met de taliban, laat op de avond plotseling een sjaal over het hoofd werd gedaan en dat u werd geslagen en gestoken met een mes in uw pols en borst (CGVS p. 20, 23). U geeft echter niet expliciet aan wie de dader zou zijn geweest van deze aanval. Nog eens zeven dagen later kwamen onbekende personen naar uw huis. Deze personen begonnen te roepen en te schieten. Uw vader zei dat het onbekende personen waren, maar jullie gingen ervan uit dat het de taliban was (CGVS p. 23). Het is opmerkelijk dat u bij beide incidenten niet op de hoogte blijkt van de precieze identiteit van de daders en dat u er simpelweg vanuit ging dat het om de taliban zou gaan. Bovendien zijn uw verklaringen over deze aanvallen vaag en oppervlakkig.

U stelt dat u nadat u eind 2018 terugkeerde naar uw dorp in Afghanistan na één maand opnieuw problemen kreeg met de taliban. Gezien u uw problemen voor uw vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft kunnen maken, is het bijgevolg ook niet aannemelijk dat u na uw terugkeer uit Oostenrijk geconfronteerd werd met problemen met de taliban.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat hoewel u stelt dat de taliban Afghanen die in Europa verbleven hebben viseert omdat ze een bekeerder zouden zijn of geen religie meer hebben, er vastgesteld wordt dat dit louter een bewering betreft die u niet in concreto staaft. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Uit de door u aangereikte en beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden gevisieerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; laat staan dat u in concreto aannemelijk zou maken dat, door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Zo keren jaarlijks vele honderdduizenden Afghanen terug naar hun land van herkomst zonder te worden beschuldigd van apostasie of verwestering. Waarom dit voor u anders zou zijn, is volstrekt onduidelijk. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van uw verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Uit uw loutere verblijf in België geenszins kan worden afgeleid dat u bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, haar familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als verwesterd zal worden gepercipieerd en gevisieerd. Er kan bijgevolg van u verwacht worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kan aanpassen aan de geldende normen en regels.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan worden vastgesteld dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft kunnen maken.

De documenten die u voorlegt in kader van uw verzoek om internationale bescherming zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Uw tazkera's kunnen enkel een indicatie zijn van uw identiteit en herkomst, maar hebben geenszins bewijswaarde betreffende uw asielmotieven. Hetzelfde geldt voor uw schoolrapport. De tazkera van uw vader kan enkel een bewijs zijn van diens herkomst en identiteit. De brief aan het districtshoofd werd eigenhandig opgesteld door uw vader en simpelweg

bevestigd door de malek van het dorp Wata Pur en de districtsautoriteit van het district Wata Pur van de provincie Kunar. Deze brief werd tegen betaling en op uw vraag opgesteld, waardoor de objectieve waarde van dit stuk niet bepaald hoog ligt. Het attest van het bedrijf 'M.S.C.Co. (M.S.C.C)' kwam supra reeds aan bod. In dit attest wordt voorts uw aimabele karakter, uw harde werk, toewijding en professionele attitude bevestigd. Er is echter op geen enkel moment sprake van projecten voor de overheid of buitenlandse ngo's, noch van de problemen die u naar aanleiding van uw job bij dit constructiebedrijf zou hebben ondervonden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten.

De documenten uit Oostenrijk die u voorlegt zijn enkel een bewijs van uw periode aldaar. U legt daarnaast een psychologisch attest voor, opgesteld te Verviers op 17 augustus 2021, waaruit blijkt dat u sinds 7 september 2020 in behandeling bent bij een psycholoog. Die stelde de diagnose dat u aan posttraumatische stress lijdt met symptomen zoals het vermijden van gedachten, verlies van interesse, flashbacks, nachtmerries, slaapproblemen, prikkelbaarheid, moeite om te concentreren, overspanning en op uw hoede zijn. U vertelde aan uw psycholoog dat deze te wijten zijn aan uw problemen met de taliban, waaronder een aanval met een mes, een explosie nabij uw huis en doodsb bedreigingen van de taliban. Er werd bijgevolg met de nodige omzichtigheid met u omgegaan. Alvorens de start van het persoonlijk onderhoud werd u een glas water aangeboden en de ruimte waar u zou pauzeren getoond. Er werd bij het begin van het persoonlijk onderhoud expliciet gevraagd of er bepaalde gezondheidsaspecten waren waarmee rekening diende gehouden te worden, waarop u negatief antwoorde. Vervolgens werd gevraagd of u zich klaar voelde om geïnterviewd te worden, waarop u positief antwoorde. Er werd bovendien gewezen op de mogelijkheid om een probleem meteen te signaleren en de PO te onderbreken indien gewenst (CGVS p. 4). Er werd tweemaal een pauze ingelast, eenmaal op aandringen van de PO naar aanleiding van uw lichaamshouding (CGVS p. 12, 20). Een psycholoog kan vaststellingen doen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt maar zijn bevindingen vormen geenszins een bewijs van de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven en vervolgingsfeiten. Een psycholoog kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze stoornissen werden ontwikkeld.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander

die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een **algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Volgens artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet er rekening worden gehouden met het specifieke profiel van verzoeker en met de door hem voorgelegde relevante informatie, wat *in casu* niet correct wordt gedaan. De verwerende partij begaat volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken.

Wat de toekenning van de vluchtelingenstatus betreft, wijst verzoeker in eerste instantie op zijn kwetsbaarheid en bijzonder profiel. Hij betoogt dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaarheid en psychologische problemen. Hij verduidelijkt dat hij sinds zijn aankomst in België regelmatig psychologisch wordt opgevolgd en dat hij volgens zijn psycholoog lijdt aan posttraumatische stress. Volgens verzoeker heeft hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud uiting gegeven aan zijn psychisch lijden en

uit de gehoornotities blijkt dat zijn persoonlijk onderhoud niet eenvoudig was. Evenwel werd er door het commissariaat-generaal geen rekening gehouden met zijn mentale gezondheid en de invloed hiervan op zijn uitdrukkingsvermogen en concentratievermogen. Dat verzoeker een glas water werd aangeboden, dat hij de ruimte waar hij zou pauzeren werd gewezen, dat hij pauzes mocht nemen – zaken die anders voor elke verzoeker om internationale bescherming worden gedaan – maakt niet duidelijk hoe bij de analyse van zijn verklaringen rekening werd gehouden met zijn psychologische problemen en kwetsbaarheid. Verzoeker stelt voorts dat zijn psychologische toestand bepaalde inconsistenties en leemten in zijn relaas rechtvaardigt. Hij betoogt dat boeken over psychologie van vluchtelingen illustreren hoe moeilijk het is om te vertellen over de vervolging die men als gevolg van een trauma heeft ondergaan. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) herinnert er in de zaak *I. tegen Zweden* van 5 september 2013 in dit verband aan dat van asielzoekers niet mag worden verwacht dat ze een volledig samenhangend relaas afleggen van de traumatische gebeurtenissen waaraan ze werden blootgesteld. Ook heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) reeds erkend dat de psychologische situatie van een verzoeker om internationale bescherming een verklaring, dan wel rechtvaardiging kan zijn voor bepaalde inconsistente en tegenstrijdige verklaringen.

Aangaande de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen in België en Oostenrijk valt in het verzoekschrift te lezen dat verzoeker, tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, toen niet durfde toegeven dat hij had gelogen tijdens zijn asielprocedure in Oostenrijk. Hij was bang dat dit hem problemen zou opleveren. Hij verduidelijkt dat hij tijdens zijn procedure in Oostenrijk, waar hij in een zeer slechte lichamelijke en geestelijke toestand was, beïnvloed werd door de verkeerde mensen, die hem aanraadden bepaalde dingen te zeggen. Zo kreeg hij het advies te vertellen dat hij een vluchteling in Pakistan was en Urdu sprak. Verzoeker bevestigt het geheel van zijn in België afgelegde verklaringen. Hij stelt zijn hele leven in Afghanistan te hebben gewoond, dat hij voldoende informatie over zijn geboortestreek (Kunar) en over zijn leven daar verstrekt heeft om te bewijzen dat hij daar vandaan komt en dat hij daar altijd gewoond heeft. Hij stelt met name precieze informatie te hebben verstrekt over de veiligheidssituatie en belangrijke personen in de regio in 2015 voor zijn eerste vertrek, alsook in 2018 na zijn repatriëring uit Oostenrijk. Hij ging slechts van tijd tot tijd naar Pakistan, zodat zijn ouders behandeld konden worden. Hij oppert verder dat het commissariaat-generaal niet betwist dat hij uit de provincie Kunar afkomstig is. Wat betreft zijn gezinssamenstelling betoogt verzoeker dat O. de zoon van zijn zus is en dat M. zijn neef is, die bij verzoekers familie woonde en door zijn vader werd opgevoed omdat de vader van M. gestorven was. Verzoeker voert tot slot aan dat hij in België uitvoerig uiteen heeft gezet welke problemen hij in Afghanistan daadwerkelijk had ondervonden en dat hij ook zijn best gedaan heeft om zoveel mogelijk documenten voor te leggen om zijn identiteit, herkomst, bezetting en problemen in Afghanistan te bewijzen. Hij besluit dan ook dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

In verband met zijn problemen met de taliban werpt verzoeker vooreerst op dat hij in staat was consistente en gedetailleerde informatie te verstrekken over zijn problemen in Afghanistan, zowel van voor zijn vertrek in 2015 als na zijn repatriëring in 2018. Hij herneemt zijn verklaringen dat hij als “foreman” werkte voor een bedrijf dat samenwerkte met een Franse organisatie “PU-AM”, die medicijnen stuurde naar klinieken en die de salarissen van de artsen betaalde. Verzoeker stond niet in rechtstreeks contact met deze organisatie, maar het bedrijf waarvoor hij werkte – meer bepaald de regionale ingenieur K.K. – wel. De informatie in het administratief dossier bevestigt zijn verklaringen. Verzoeker stelt voorts dat, in tegenstelling tot wat het commissariaat-generaal beweert, het document dat werd ingediend om zijn beroep in Kunar te bewijzen overeenstemt met zijn verklaringen. Zo komt de term “foreman” overeen met de functie die hij in zijn bedrijf bekleedde. Verder voert verzoeker aan dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook verklaarde dat hij ernstige problemen met de taliban had ondervonden omwille van zijn beroep. De beschikbare documentatie bevestigt dat personen die op de een of andere manier met de Afghaanse autoriteiten banden (zouden) hebben vervolgd worden. Ook mensen die een band met het Westen lijken te hebben, zijn het doelwit van de taliban en het is ook om die reden dat zijn broer en zus internationale bescherming hebben gekregen in respectievelijk Oostenrijk en Canada. Het is luidens het verzoekschrift een illusie van het commissariaat-generaal te denken dat de taliban functioneren als een weloverwogen rechterlijke macht, die onderzoek verricht en op weloverwogen wijze straffen oplegt. Nog volgens verzoeker is het feit dat hij de exacte identiteit van zijn aanvallers niet kent, niet relevant. Het komt immers vaak voor dat het slachtoffer van een aanslag de identiteit van de dader niet kent, maar dat maakt de aanslag nog niet ongeloofwaardig. Hij beschreef in detail de feiten waarvan hij het slachtoffer was en gaf ook een precieze fysieke omschrijving van zijn aanvallers. Hij is ervan overtuigd dat het was omdat hij de bewaker vroeg of de taliban regelmatig kwamen, dat de taliban hem er uiteindelijk van verdachten informatie te hebben verstrekt die de drone-aanval mogelijk maakte. De drone-aanval vond plaats in de vallei van Qoru, die uiteindelijk de directe omgeving is van Qatar Kala, zoals wordt bevestigd door de

kaart, aanwezig in het administratief dossier. Het feit dat hij niet op de hoogte was van de exacte locatie van de taliban is volgens verzoeker niet relevant daar de taliban geen goed beeld hadden van hem, die werkte voor een bedrijf dat samenwerkte met een buitenlandse organisatie en die tot doel had de inwoners van de provincie Kunar in staat te stellen medische hulp te krijgen. Verzoeker besluit dat hij gedetailleerde, samenhangende en overtuigende informatie heeft verstrekt over de redenen waarom hij zijn land van herkomst in 2015 en 2018 is ontvlucht. De argumenten van de verwerende partij zijn volgens hem niet overtuigend genoeg om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Verzoeker hekelt voorts dat de door hem neergelegde documenten door het commissariaat-generaal, zonder geldige reden, zijn “weggegooid”. Hij wijst er ten eerste op dat hij een psychologisch attest heeft neergelegd waarin wordt bevestigd dat zijn lijden verband houdt met de gebeurtenissen in Afghanistan en dat hij ook een letselcertificaat neerlegt. Volgens vaste rechtspraak van het EHRM moeten medische getuigschriften, die ter ondersteuning van een asielaanvraag worden overgelegd, door de asielautoriteiten aan een grondig onderzoek worden onderworpen (*R.C. tegen Zweden*, 9 maart 2010 en *MO. M. tegen Frankrijk*, 18 april 2013). In dit verband blijkt duidelijk uit rechtspraak van hetzelfde Hof dat, om een medisch attest uit te sluiten, de risicocontrole met betrekking tot artikel 3 van het EVRM niet beperkt mag blijven tot het gebrek aan geloofwaardigheid, maar zich ook moet uitstrekken tot alle andere individuele factoren die, bij elkaar opgeteld, het risico van onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst vergroten. Verzoeker citeert uit twee arresten van het EHRM. Ten tweede oppert verzoeker dat de neergelegde brief, die zijn problemen bevestigt, ten minste een begin van bewijs vormt waarmee rekening diende te worden gehouden. Ten derde betoogt verzoeker dat het argument van de verwerende partij, dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, stereotiep is en herhaald wordt in elke negatieve beslissing die tegen Afghaanse onderdanen worden genomen. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad.

Aangaande het risico voor vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa haalt verzoeker aan dat uit verschillende rapporten (waaruit hij citeert) blijkt dat de taliban allen, die naar Europa zijn gevlucht of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen. Momenteel hebben de taliban de volledige controle over het grondgebied en de staatsinstellingen, waardoor zij iedereen kunnen identificeren die terugkeert naar Afghanistan. In geval van terugkeer zal verzoeker, die buiten Afghanistan heeft verbleven, onder meer in Europa, rechtstreeks door de taliban worden geïdentificeerd en in een categorie worden ingedeeld. Vanwege zijn verblijf in Europa is het zeer waarschijnlijk dat hij mishandeld zal worden. Sinds de taliban aan de macht zijn, zijn er talrijke rapporten over buitengerechtelijke executies en gedwongen verdwijningen. Verzoeker citeert uit meerdere van deze rapporten. Verzoeker stelt dat deze informatie zijn verklaringen bevestigt en dat in geen van de in de bestreden beslissing genoemde verslagen wordt ingegaan op de gevolgen van terugkeer na een langdurig verblijf uit Europa of na een weigering van een beschermingsverzoek.

Vervolgens gaat verzoeker in op het risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, als gevolg van de precaire socio-economische en de humanitaire situatie in Afghanistan.

Om een beroep te kunnen doen op artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest *M'Bodj* (HvJ 18 december 2014, *Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13) de inhoud van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt. De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden geïnterpreteerd zonder de inhoud van de subsidiaire bescherming te ondermijnen. Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid luidens het verzoekschrift niet dat deze actoren vrijwillig handelen, zonder welke artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

In casu kan de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan volgens verzoeker worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven in de zaak “*Sufi en Elmi*”. Voordat de taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering al verscheidene jaren van internationale hulp en zag zij de verduistering van deze hulp door de vingers. De machtsovername door de taliban maakte een einde aan de internationale hulp die vele Afghanen in staat stelde te overleven. De humanitaire crisis wordt volgens verzoeker aldus nog verergerd door het optreden van de Afghaanse staat, die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd. Deze crisis is nog verergerd door de blokkering

van de hulp door internationale actoren. Artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vereist niet dat de vervolging uitsluitend en alleen wordt veroorzaakt door de genoemde actoren. *In casu* zijn de economische crisis en de daaruit voortvloeiende rampzalige omstandigheden verergerd door het einde van de internationale hulp en door de taliban die belastingen eisen en de bevolking voedsel ontnemen. Verzoeker verwijst naar meerdere bronnen en naar de arrest nr. 257 586 en nr. 270 813 van de Raad van respectievelijk 1 juli 2021 en 31 maart 2022. Verzoeker besluit dat zijn situatie in geval van terugkeer naar Afghanistan moet worden geacht binnen de werkingssfeer van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te vallen.

Aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstig schade als bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, werpt verzoeker op dat, in tegenstelling tot wat wordt beweerd in de bestreden beslissing, de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder zorgwekkend blijft, aangezien meer dan duizend burgers het leven hebben verloren sinds de taliban aan de macht zijn gekomen. In het verslag "*Afghanistan : COI Repository, 1st september 2021 – 17 August 2022*" van Asylos (stuk 4 bij het verzoekschrift) worden talrijke incidenten genoemd die zich hebben voorgedaan sinds de taliban de macht hebben overgenomen. Volgens verzoeker had de verwerende partij enerzijds rekening moeten houden met recentere rapporten dan deze door haar gehanteerd aangezien de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder volatiel is. Anderzijds blijkt bijvoorbeeld uit het verslag van het voormalige EASO van januari 2022 dat veel organisaties/personen die informatie verstrekken over de situatie in Afghanistan niet meer aanwezig zijn sinds de taliban de macht hebben overgenomen. Verzoeker acht de bestreden beslissing dan ook voorbarig en deze dient ten minste te worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld. Bovendien, vóór de machtsovername door de taliban, verleende het commissariaat-generaal de subsidiaire beschermingsstatus aan personen uit bepaalde districten/provincies waar de taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten. Het commissariaat-generaal kan de machtsovername door de taliban - een extremistische/terroristische groepering die jarenlang verantwoordelijk is geweest voor de oorlog in Afghanistan - nu niet gebruiken om aan te voeren dat Afghaanse verzoekers van internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Tot slot betoogt verzoeker dat Afghanistan een dictatuur is waar de sharia wordt toegepast en dat mensen, die tegen de wil van de taliban in durven te gaan, het ergste leed wordt aangedaan.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- psychologische attesten (stuk 3);
- Asylos, "*Afghanistan : COI Repository, 1st september 2021 – 13th April 2022*" (stuk 4);
- UNHCR, "*Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*", februari 2022 (stuk 5);
- letselcertificaat (stuk 6).

2.2.2. Op 17 april 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*", 4 november 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023;
- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*", 23 september 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan, Veiligheidssituatie*", 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*", augustus 2020;
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022.

2.2.3. Op 21 april 2023 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- kopie van taskara's familieleden F., H., M. en O. (stuk 1);
- familiestamboom (stuk 2);
- documenten behorend aan verzoekers vader (stuk 3);
- in Pakistan opgestelde medische documenten betreffende verzoekers vader (stuk 4);
- documenten waaruit moet blijken dat verzoekers broer voor het Amerikaanse leger heeft gewerkt (stuk 5);
- foto's van verzoekers broer (stuk 6);
- foto's van verzoeker en zijn broer (stuk 7);
- kopie van het Oostenrijks paspoort van verzoekers broer (stuk 8);
- kopie van het Canadees paspoort van verzoekers zus (stuk 9);
- *Cour Nationale du droit d'asile*, nr. 22023959 van 14 april 2023 (stuk 10).

2.2.4. Op 26 april 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, tijdens de terechtzitting een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- nieuwe documenten betreffende het werk van verzoekers broer (stuk 1);
- verzoekers huurcontract (stuk 2);
- foto's van verzoekers huwelijk (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt

in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet

echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders oordelen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, gedood te worden door de taliban vanwege incidenten die zich zouden hebben afgespeeld op zijn werk voor een constructiebedrijf in Kunar in de periode 2013-2015.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker geen persoonlijke vrees jegens de taliban aannemelijk gemaakt. Vooreerst (i) wordt erop gewezen dat tegenstrijdigheden tussen verzoekers uiteenzettingen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk en zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal de waarachtigheid van de asielmotieven op fundamentele wijze ondergraaft. Zo haalde verzoeker fundamenteel andere asielmotieven aan in Oostenrijk en België, zijn de verklaringen over de woonplaatsen die hij doorheen zijn leven zou hebben gehad tegenstrijdig, zijn de familiesamenstelling en de verklaringen over zijn familie incoherent en tegenstrijdig, alsook het door hem aangemeten profiel. De flagrante tegenstrijdige verklaringen en de vaststelling dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op de werkelijke situatie van hem of zijn familie zorgen ervoor dat (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen die hij verklaarde meegemaakt te hebben in Afghanistan voor zijn vertrek in 2015. Daarenboven zijn de gebeurtenissen die hij verklaart te hebben meegemaakt na zijn terugkeer in 2018 onlosmakelijk verbonden met de problemen die hij stelt te hebben gehad voorafgaand aan zijn vertrek in 2015, waardoor aan deze gebeurtenissen evenzeer geen geloof gehecht kan worden. Wat er ook van zij, verzoeker slaagt er (iii) niet in om zijn problemen met de taliban aannemelijk te maken. Zo is het (a) merkwaardig dat de door hem opgegeven functie niet overeenstemt met wat in het attest van zijn werkgever staat opgetekend. Verder (b) maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban hem persoonlijk zouden beschuldigen voor de verliezen die zij leden bij een bombardement in het dorp Qoru, vijf dagen na zijn confrontatie met de taliban bij de kliniek in Qatar Kala. Ook (c) maakt verzoeker niet aannemelijk waarom de taliban hem verantwoordelijk zouden achten voor de specifieke drone-aanval waarover hij spreekt. Voorts (d) kunnen ook verzoekers verklaringen over de concrete aanvallen van de taliban die hij beweert te hebben ondergaan niet overtuigen. Daarnaast (e) is het, gezien hij zijn problemen voor zijn vertrek in 2015 niet aannemelijk heeft kunnen maken, bijgevolg ook niet aannemelijk dat hij na zijn terugkeer uit Oostenrijk eind 2018 geconfronteerd werd met problemen met de taliban. Tot slot (f) wordt gesteld dat uit verzoekers loutere verblijf in België geenszins kan worden afgeleid dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, zijn familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als verwesterd zal worden gepercipieerd en geïsoleerd en dat er van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich bij terugkeer kan aanpassen aan de geldende normen en regels. De door verzoeker neergelegde documenten (iv) kunnen de niet-aannemelijkheid van de geopperde vrees niet wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft, zoals hierna zal blijken.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift vooreerst aanvoert dat het commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken, dient opgemerkt te worden dat dit een blote bewering betreft daar verzoeker niet aantoont waar een andersluidende interpretatie of analyse van de verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Verzoeker brengt ook geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben

dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.5.3. In het verzoekschrift wijst verzoeker op zijn kwetsbaarheid en bijzonder profiel, waarmee volgens hem geen rekening is gehouden.

De Raad stelt vast dat uit het psychologisch attest van 17 augustus 2021, waaruit blijkt dat verzoeker sinds 7 september 2020 in behandeling is bij een psycholoog en waaruit blijkt dat hij aan posttraumatische stress lijdt (administratief dossier, map documenten, stuk 10 en tevens gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift), niet blijkt dat verzoeker omwille van zijn mentale toestand niet in staat zou zijn om op een zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, noch dat hij niet in staat zou zijn geweest om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van zijn verzoek. De Raad stipt aan dat uit het neergelegde attest niet blijkt dat verzoekers cognitieve vermogens zo zouden zijn aangetast in die mate dat hij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De Raad wijst er in deze op dat de opsomming van symptomen die verzoeker zou ervaren, waaronder 'concentratieproblemen', in eerste instantie gebaseerd is op verzoekers verklaringen. Verzoeker toont met het louter neerleggen van één psychisch attest dan ook niet aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met enige bijzondere procedurele noden in zijn hoofd, noch dat zijn rechten niet gerespecteerd werden of dat hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Daarenboven geeft het medisch attest niet aan welke bijkomende steunmaatregelen aan verzoeker dienden toegekend te worden. Evenmin verduidelijkt verzoeker dit in het verzoekschrift.

Zoals in de bestreden beslissing te lezen valt, werd omwille van verzoekers mentale problematiek met de nodige omzichtigheid met hem omgegaan. Alvorens het interview van start ging, werd hem een glas water aangeboden en werd hem de ruimte getoond waar hij zou pauzeren. Aan de start van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of er gezondheidsaspecten zijn waarmee rekening moet worden gehouden, waarop hij negatief antwoordde, of hij zich klaar voelde om het interview af te leggen, waarop hij bevestigend antwoordde en werd hem gewezen op de mogelijkheid om een probleem meteen te signaleren en de *protection officer*, indien gewenst, te onderbreken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud uiting zou hebben gegeven van zijn psychisch leiden, kan alvast niet uit de gehoornotities als dusdanig worden afgeleid. Uit deze notities kan enkel worden opgemaakt dat verzoeker op een bepaald moment zijn hoofd in zijn handen begraaft en diep zucht, waaruit blijkt dat het moeilijk was om over zijn situatie te praten, hetgeen echter voor menig verzoeker om internationale bescherming het geval is, en waarna de *protection officer* aangaf dat hij gerust zijn tijd kon nemen en aan kon geven wanneer hij nood had aan een pauze, waarna het onderhoud gewoon verderging (*ibid.*, p. 15). In het gehoorverslag kan voorts worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Overigens maakten noch verzoeker, noch zijn advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Evenmin heeft verzoeker aangegeven dat van hem tijdens het persoonlijk onderhoud geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat dit onderhoud op normale wijze is geschied, dat verzoeker bij machte was om uitgebreid en concreet te antwoorden op de hem gestelde vragen en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid. Het persoonlijk onderhoud heeft aldus op een normale wijze plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de toestand van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. Noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Er is rekening gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd dat met zijn bijzondere kwetsbaarheid geen rekening werd gehouden en hij toont overigens zelf niet in het minst aan hoe zijn mentale gezondheid *in concreto* een invloed zou hebben gehad op zijn uitdrukkingsvermogen en concentratievermogen en welke "*bepaalde inconsistenties en leemten in zijn relaas*" dit zou vermogen te rechtvaardigen. Verzoeker laat na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn mentale problemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed.

De loutere verwijzing naar verschillende arresten in het verzoekschrift over de impact van psychologische problemen op de verklaringen van een asielzoeker zijn ter zake niet relevant en doen geen afbreuk aan

de voorgaande vaststellingen. De Raad benadrukt dat de arresten van de Raad, waarnaar verwezen wordt door verzoeker, individuele gevallen betreffen en geen precedentwaarde hebben. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

2.3.5.4. In het verzoekschrift geeft verzoeker toe dat hij tijdens zijn asielprocedure in Oostenrijk gelogen had en dat hij dit, toen hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen in Oostenrijk en België, niet durfde toe geven omdat hij bang was dat dit hem problemen zou opleveren in zijn procedure in België.

De Raad benadrukt vooreerst dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij, waar mogelijk, documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, zijn landen en plaatsen van eerder verblijf, zijn reisroute en reisdocumenten. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden kunnen bepaald worden.

Uit de stukken van het dossier, en zoals in de bestreden beslissing op zeer omstandige en pertinente wijze wordt toegelicht, blijkt dat verzoeker fundamenteel verschillende verklaringen aflegde ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties enerzijds en de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal anderzijds voor wat betreft de kern van zijn asielmotieven, zijn profiel, zijn woonplaatsen en familiesamenstelling. Verzoeker werd hiermee geconfronteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, maar ontkende toen dat hij in Oostenrijk de zaken anders zou hebben voorgesteld en dat hij geen idee had waarom de zaken in Oostenrijk anders werden opgeschreven (*ibid.*, p. 24-25). Niettegenstaande verzoeker van in het begin van zijn verzoek om internationale bescherming gewezen werd op het belang om de waarheid te vertellen, verkoos hij om te ontkennen dat hij bij de Oostenrijkse asielinstanties danig manifest verschillende verklaringen over kernelementen van zijn relaas, leefwereld, persoon en familie ten berde zou hebben gebracht, waarmee hij op manifeste wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Dat hij schrik had om toen toe te geven dat hij gelogen had kan niet worden aangenomen ter verschoning, te meer daar aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen verbonden is in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Waar hij thans in het verzoekschrift voor het eerst opwerpt dat hij tijdens zijn procedure in Oostenrijk, waar hij in een zeer slechte lichamelijke en geestelijke toestand was, beïnvloed werd door de verkeerde mensen, die hem aanraadden te vertellen dat hij een vluchteling in Pakistan was en Urdu sprak, merkt de Raad op dat verzoeker de verantwoordelijkheid voor zijn eigen verklaringen niet kan afschuiven op derden of kan toeschrijven aan zijn toen slechte toestand. Verzoeker was ten tijde van het indienen van zijn verzoek in Oostenrijk reeds meerderjarig en er mocht van hem worden verwacht dat hij toen waarachtige verklaringen zou afleggen omtrent de meest essentiële aspecten van zijn persoonlijke situatie en vluchtrelaas. Verzoeker geeft dan ook toe dat hij een doelbewuste poging had ondernomen om de Oostenrijkse asielautoriteiten te misleiden en dat hij daar bij het commissariaat-generaal over loog, spijt achteraf niet te na gesproken, waardoor zijn algemene geloofwaardigheid reeds op fundamentele wijze ondermijnd wordt. De pertinente vaststellingen over de manifeste tegenstrijdige verklaringen ten aanzien van de Oostenrijkse en Belgische asielinstanties, waardoor verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn werkelijke situatie en die van zijn familie, ondergraven terdege zijn geloofwaardigheid. Er kan overigens niet worden ingezien waarom verzoeker, los van zijn woonplaatsen en een compleet ander naar voren geschoven asielrelaas, zou hebben gelogen over zijn gezinssamenstelling. Zo verklaarde hij in Oostenrijk dat hij een zoon, nog een tweede broer en zelfs nog twee andere zussen had, terwijl hij dit ten aanzien van de Belgische asielinstanties met klem ontkende.

2.3.5.5. Zelfs indien er van kan worden uitgegaan dat verzoeker, die het geheel van zijn in België afgelegde verklaringen bevestigt in het verzoekschrift, ten aanzien van de Belgische asielinstanties de

waarheid zou hebben verteld over zijn levensverloop, zijn gezinssamenstelling, het profiel van zijn gezinsleden en waar deze thans wonen, hetgeen hij alvast verder wil staven aan de hand van de stukken 1 – 4 en 8 – 9, gevoegd bij de aanvullende nota van 21 april 2023, dan nog slaagt hij er niet in een vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Immers, waar hij thans voorhoudt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omwille van de incidenten en bedreigingen naar aanleiding van gebeurtenissen in het kader van zijn werk voor een constructiebedrijf in Kunar, slaagt hij er niet in zijn problemen met de taliban aannemelijk te maken.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij gedetailleerde, samenhangende en overtuigende informatie heeft verstrekt over de redenen waarom hij zijn land van herkomst in 2015 en 2018 is ontvlucht. De argumenten van de verwerende partij zijn volgens hem niet overtuigend genoeg om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

De Raad merkt op dat omwille van meerdere redenen besloten wordt dat verzoeker zijn beweerde problemen met de taliban voor zijn vertrek in 2015 en na terugkeer voor een maand eind 2018 niet aannemelijk weet te maken.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat het merkwaardig is dat de verklaringen van verzoeker over de functie die hij in het constructiebedrijf te Kunar van 2013 tot 2015 bekleedde onderling moeilijk te verenigen lijken. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk en ondubbelzinnig aan dat zijn taak in het bedrijf erin bestond om op de werven de materialen en medewerkers te registreren en de lijst door te sturen naar de hoofdzetel, hetgeen hij evenwel zelf omschreef als “Forman” (*ibid.*, p. 18). Dit logistiek takenpakket valt evenwel moeilijk te rijmen met de functie van “Forman”, i.e. ploegbaas of meesterknecht, zoals ook neergepend in het voorliggende tewerkstellingsattest (administratief dossier, map documenten, stuk 5). Waar verzoeker in het verzoekschrift een taakbeschrijving van een “foreman” citeert, blijkt hieruit dat een “foreman” veel meer doet dan wat verzoeker verklaarde te doen bij het constructiebedrijf. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker als “foreman” tewerkgesteld zou zijn geweest bij een bedrijf dat samenwerkte met een Franse organisatie, “PU-AM” genaamd, die medicijnen stuurde naar klinieken en die de salarissen van de artsen betaalde, dan nog maakt hij niet aannemelijk dat hij ten gevolge daarvan problemen met de taliban kende waardoor hij genoopt was zijn land van herkomst te verlaten.

In de bestreden beslissing valt dienaangaande het volgende te lezen:

“U geeft aan dat vijf dagen nadat u in de kliniek lag ten gevolge van de slagen en verwondingen die de taliban u hadden toegebracht, vijf talibs omkwamen bij een dronestrike in het dorp Qoru (CGVS p. 22). U beweert dat de taliban u beschuldigden informatie over hun locatie te hebben doorspeeld aan de Amerikanen omdat u na het bezoek van de talibs aan de kliniek waaraan u werkte had gevraagd aan de portier of de talibs er iedere dag kwamen (CGVS p. 19, 22). Deze beschuldigingen zouden ze aan uw vader via de telefoon overgemaakt hebben (CGVS p. 19-20, 23). U heeft echter niet aannemelijk kunnen maken dat de taliban u persoonlijk zou beschuldigen voor de verliezen die zij leden bij een bombardement in het dorp Qoru, vijf dagen na uw confrontatie met de taliban bij de kliniek in Qatar Kala. Dat zij u verantwoordelijk achtten voor een drone-aanval van de Amerikanen vijf dagen na jullie confrontatie simpelweg omdat u aan een bewaker vroeg of de talibs dagelijks kwamen op de plek waar u aan het werk was in Qatar Kala, is simpelweg niet aannemelijk. De portier gaf hier immers het antwoord op dat hij de info niet kon geven (CGVS p. 22). U was bijgevolg niet eens op de hoogte van de precieze locatie van de talibanleden een aantal dagen later. Bovendien vond de drone-aanval niet in Qatar Kala plaats, maar in een dorp genaamd Qoru, dat dieper in de vallei gelegen is.

Daarnaast is de talibanaanwezigheid in deze regio reeds lange tijd gekend door de overheid en de Internationale strijdkrachten. De Amerikaanse troepen waren gedurende lange tijd aanwezig in de Wata Pur vallei en voerden daar verscheidene operaties uit. In de jaren na de grondoperaties van het Amerikaanse leger in de regio hielden de drone-aanvallen aan. In de periode recent voorafgaand aan uw vertrek; zijn meerdere drone-aanvallen in de Wata Pur vallei terug te vinden. Dat er bij de taliban in deze regio af en toe slachtoffers vielen, kan dus bezwaarlijk een verrassing genoemd worden. Hieraan dient toegevoegd te worden dat de door u genoemde gewelddadige en plotselinge aanpak van de taliban tegenover een persoon die beschuldigd werd van spionage hoogst ongebruikelijk is. De resolutie van disputen is één van de eerste diensten die de taliban aanbiedt in gebieden die (gedeeltelijk) onder hun controle zijn. Voor iemand die beschuldigd wordt van spionage waarbij er geen bekentenis is, moet een onderzoek in principe meer duidelijkheid brengen voordat men een vonnis of straf voor die persoon uitspreekt. Dergelijke gevallen zijn doorgaans niet snel of eenvoudig afgehandeld. In uw geval is er geeneens sprake van een dergelijk onderzoek alvorens de talibs - althans, daar ging u vanuit - slechts

een zevental dagen later op zeer gewelddadige wijze actie ondernamen. Het is des te meer bevreemdend dat de taliban geen onderzoek naar u instelde gezien ze u te kennen gaven informatie over u te zullen opzoeken (CGVS p. 19). U slaagt er niet in in concreto aan te tonen waarom de taliban u verantwoordelijk zou achten voor deze specifieke droneaanval waarover u spreekt. Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich beroept, is terug te vinden in het administratieve dossier.

Voorts kunnen ook uw verklaringen betreffende de concrete aanvallen van de taliban die u beweert te hebben ondergaan niet overtuigen. U zet uiteen dat u zeven dagen nadat u uit de kliniek kwam na de confrontatie met de taliban, laat op de avond plotseling een sjaal over het hoofd werd gedaan en dat u werd geslagen en gestoken met een mes in uw pols en borst (CGVS p. 20, 23). U geeft echter niet expliciet aan wie de dader zou zijn geweest van deze aanval. Nog eens zeven dagen later kwamen onbekende personen naar uw huis. Deze personen begonnen te roepen en te schieten. Uw vader zei dat het onbekende personen waren, maar jullie gingen ervan uit dat het de taliban was (CGVS p. 23). Het is opmerkelijk dat u bij beide incidenten niet op de hoogte blijkt van de precieze identiteit van de daders en dat u er simpelweg vanuit ging dat het om de taliban zou gaan. Bovendien zijn uw verklaringen over deze aanvallen vaag en oppervlakkig.

U stelt dat u nadat u eind 2018 terugkeerde naar uw dorp in Afghanistan na één maand opnieuw problemen kreeg met de taliban. Gezien u uw problemen voor uw vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft kunnen maken, is het bijgevolg ook niet aannemelijk dat u na uw terugkeer uit Oostenrijk geconfronteerd werd met problemen met de taliban.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker slaagt er niet in deze aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Hij beperkt zich in wezen tot het hernemen van zijn eerder afgelegde verklaringen en hierin te volharden, tot het opwerpen van blote beweringen en *post factum* vergoelijkningen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen geen dienstig verweer is.

Verzoeker kan er niet van overtuigen dat hij, omdat hij gewoonweg, na de confrontatie met de taliban aan zijn werkplek, aan een bewaker had gevraagd of zij dagelijks kwamen naar de plek waar hij aan het werk was in Qatar Kala en die hierop zelfs niet antwoordde, door de taliban zou beschuldigd worden voor het doorspelen van informatie over hun locatie aan de Amerikanen en bijgevolg voor de verliezen die zij leden bij een drone-aanval in het dieper in de vallei gelegen dorp Qoru vijf dagen na zijn confrontatie met de taliban bij de kliniek in Qatar Kala. Verzoeker blijft er stellig van overtuigd dat de verdenking het gevolg was van zijn vraag aan de bewaker of de taliban regelmatig kwamen naar Qatar Kala, werpt op dat de taliban geen goed beeld van hem hadden omwille van zijn functie in een bedrijf dat samenwerkte met een buitenlandse organisatie en dat Qoru in de directe omgeving van Qatar Kala ligt. Dit betoog neemt de niet-aannemelijkheid van de reden voor de persoonlijke beschuldiging aan het adres van verzoeker evenwel geenszins weg, niet in het minst daar verzoeker niet eens op de hoogte was van de precieze locatie van de talibanelden toen talibs omkwamen bij een drone-aanval en hij op dat moment in het ziekenhuis verbleef en er uit de informatie, gevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in de periode recent voorafgaand aan verzoekers vertrek meerdere drone-aanvallen in de Wata Pur vallei plaatsvonden en dat de talibanaanwezigheid in deze regio reeds lange tijd gekend was door de overheid en de internationale strijdkrachten. De Raad treedt het omstandige en pertinente oordeel van de commissaris-generaal dan ook bij dat verzoeker er niet in slaagt *in concreto* aan te tonen waarom de taliban net hem verantwoordelijk zouden achten voor een specifieke drone-aanval en hem dienvolgens hardhandig aanpakten.

Wat de concrete aanvallen door de taliban op verzoeker betreft, wordt in de bestreden beslissing dan weer terecht aangehaald dat het opmerkelijk is dat verzoeker bij beide incidenten niet op de hoogte blijkt van de precieze identiteit van de daders, dat hij er simpelweg vanuit gaat dat het om de taliban zou gaan en dat zijn verklaringen over de vermeende aanvallen bovendien vaag en oppervlakkig zijn. Met de *post factum* vergoelijking dat het vaak voorkomt dat een slachtoffer van een aanval de identiteit van de dader niet kent en het hernemen van zijn verklaringen waaruit zou moeten blijken dat hij in detail de feiten beschreef waarvan hij het slachtoffer werd, slaagt verzoeker er niet in aan deze terechte vaststellingen afbreuk te doen.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoeker er niet in slaagt zijn problemen met de taliban, noch voor zijn vertrek uit 2015, noch na zijn zeer kortstondige terugkeer eind 2018, aannemelijk te maken.

2.3.5.6. De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande:

"De documenten die u voorlegt in kader van uw verzoek om internationale bescherming zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Uw tazkera's kunnen enkel een indicatie zijn van uw identiteit en herkomst, maar hebben geenszins bewijswaarde betreffende uw asielmotieven. Hetzelfde geldt voor uw schoolrapport. De tazkera van uw vader kan enkel een bewijs zijn van diens herkomst en identiteit. De brief aan het districtshoofd werd eigenhandig opgesteld door uw vader en simpelweg bevestigd door de malek van het dorp Wata Pur en de districtsautoriteit van het district Wata Pur van de provincie Kunar. Deze brief werd tegen betaling en op uw vraag opgesteld, waardoor de objectieve waarde van dit stuk niet bepaald hoog ligt. Het attest van het bedrijf 'M.S.C.Co. (M.S.C.C)' kwam supra reeds aan bod. In dit attest wordt voorts uw aimabele karakter, uw harde werk, toewijding en professionele attitude bevestigd. Er is echter op geen enkel moment sprake van projecten voor de overheid of buitenlandse ngo's, noch van de problemen die u naar aanleiding van uw job bij dit constructiebedrijf zou hebben ondervonden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten.

De documenten uit Oostenrijk die u voorlegt zijn enkel een bewijs van uw periode aldaar. U legt daarnaast een psychologisch attest voor, opgesteld te Verviers op 17 augustus 2021, waaruit blijkt dat u sinds 7 september 2020 in behandeling bent bij een psycholoog. Die stelde de diagnose dat u aan posttraumatische stress lijdt met symptomen zoals het vermijden van gedachten, verlies van interesse, flashbacks, nachtmerries, slaapproblemen, prikkelbaarheid, moeite om te concentreren, overspanning en op uw hoede zijn. U vertelde aan uw psycholoog dat deze te wijten zijn aan uw problemen met de taliban, waaronder een aanval met een mes, een explosie nabij uw huis en doodsb bedreigingen van de taliban. Er werd bijgevolg met de nodige omzichtigheid met u omgegaan. Alvorens de start van het persoonlijk onderhoud werd u een glas water aangeboden en de ruimte waar u zou pauzeren getoond. Er werd bij het begin van het persoonlijk onderhoud expliciet gevraagd of er bepaalde gezondheidsaspecten waren waarmee rekening diende gehouden te worden, waarop u negatief antwoorde. Vervolgens werd gevraagd of u zich klaar voelde om geïnterviewd te worden, waarop u positief antwoorde. Er werd bovendien gewezen op de mogelijkheid om een probleem meteen te signaleren en de PO te onderbreken indien gewenst (CGVS p. 4). Er werd tweemaal een pauze ingelast, eenmaal op aandringen van de PO naar aanleiding van uw lichaamshouding (CGVS p. 12, 20). Een psycholoog kan vaststellingen doen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt maar zijn bevindingen vormen geenszins een bewijs van de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven en vervolgingsfeiten. Een psycholoog kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze stoornissen werden ontwikkeld."

Hieruit blijkt dat de door verzoeker neergelegde documenten, in weerwil met wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, geenszins zijn "weggegooid".

De Raad merkt ten eerste op dat het voorliggende medisch attest en het bij het verzoekschrift gevoegde letselcertificaat (stuk 6) niet vermogen aan te tonen dat verzoekers verklaringen zouden berusten op de waarheid. Vooreerst blijkt uit de *in casu* voorliggende stukken dat deze voor wat betreft de oorzaak van de vastgestelde mentale problemen en littekens uitsluitend zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoeker. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat medische attesten, zoals het letselcertificaat, geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. In dit verband benadrukt de Raad verder dat psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt

toegereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychologisch attest geeft dan ook geen definitief en absoluut uitsluitend over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. *In casu* blijkt uit de bewoordingen van het attest dat de psycholoog zich steunt op de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de oorzaak van de psychologische problemen. Het attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover, in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde psychologische attest voldoende aannemelijk worden gemaakt, *quod non in casu*.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift voorhoudt dat de brief aan het districtshoofd ten minste een begin van bewijs van zijn voorgehouden problemen vormt. Zoals in de hierboven weergegeven motieven terecht wordt aangehaald, werd deze brief opgesteld door verzoekers vader (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5) en simpelweg bevestigd door de malik en de districtsautoriteit. Aan deze brief, die een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont, kan dan ook weinig tot geen objectieve bewijswaarde worden toegedicht.

Aangaande zijn documenten stelt verzoeker ten slotte dat de bestreden beslissing op 'stereotiepe' wijze motiveert dat er in Afghanistan een grote graad van corruptie heerste en dat er allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen. De Raad merkt hierbij op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er omstandig en specifiek werd gemotiveerd omtrent de Afghaanse documenten van verzoeker en er aldus geen sprake is van een 'stereotiepe' motivering. De op basis van objectieve informatie gestoelde stelling dat er een hoge mate van corruptie is en er bijgevolg weinig bewijswaarde kan worden gehecht aan zulke documenten, versterkt enkel de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de (gebrekkige) documenten van verzoeker.

De veelvuldige verwijzing naar rechtspraak van de Raad is ook hier, gelet aan het gebrek aan precedenterwerking, niet dienstig.

2.3.5.7. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanhaalt dat de beschikbare informatie bevestigt dat personen die op de een of andere manier met de Afghaanse autoriteiten banden (zouden) hebben vervolgd worden, merkt de Raad op dat verzoeker aangaf van 2013 tot 2015 werkzaam te zijn geweest in een lokaal constructiebedrijf in de provincie Kunar, dat samenwerkte met een Franse organisatie en dat hij zelf niet in rechtstreeks contact met deze organisatie stond. Het louter verwijzen naar algemene informatie omtrent risicoprofielen volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

2.3.5.8. In zijn aanvullende nota van 21 april 2023 werpt verzoeker voor het eerst op dat hij als familielid van personen die voor de machtsovername voor de "*vroegere regering*" werkten, het risico loopt op vervolging bij een eventuele terugkeer. Meer specifiek doelt hij enerzijds op de werkzaamheden van zijn vader als officier in het criminaliteitsdepartement van Wata Pur, dat behoorde tot de militaire politie van Afghanistan en die zo'n tien jaar geleden wegens ziekte ontslag nam en anderzijds op de werkzaamheden van zijn broer M. voor het Amerikaanse leger.

Bij zijn aanvullende nota van 21 april 2023 voegt verzoeker meerdere documenten die de voormalige werkzaamheden van zijn vader moeten aantonen. De Raad merkt vooreerst op dat uit een vergelijking van verzoekers verklaringen, afgelegd ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties enerzijds en de Belgische asielinstanties anderzijds, is gebleken dat verzoeker sterk verschillende verklaringen aflegde aangaande het werk van zijn vader, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gaf verzoeker aan dat zijn vader veertien jaar officier was in het criminaliteitsdepartement van Wata Pur, dat behoorde tot de militaire politie van Afghanistan en dat hij zo'n tien jaar geleden wegens ziekte ontslag nam en vanaf dan thuis was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10). In de loop van de administratieve procedure, noch van de procedure voor de Raad bracht verzoeker elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat hij als familielid van een persoon die in het verleden voor de voormalige Afghaanse overheid werkte geïdendeerd zou worden. Voor familieleden van deze personen wordt in de EUAA "*Country Guidance*" van januari 2023 niet in het

algemeen aangenomen dat deze personen omwille van hun familieband vervolgingsdaden riskeren en moet bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij om die reden vervolging riskeren, rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden zoals de regio van herkomst, geslacht of persoonlijke vijandschappen. De Raad kan deze analyse, in het licht van de beschikbare landeninformatie, bijtreden. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker, behalve de ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban waarvan hij geenszins aangaf dat deze gelinkt waren aan het voormalige profiel van zijn vader, geen dergelijke omstandigheden aanbrengt. Verzoekers vader is al tien jaar met pensioen, hetgeen moet blijken uit verzoekers verklaringen en uit de door hem neergelegde documenten bij de aanvullende nota van 21 april 2023, waarop evenwel is aangebracht dat hij omwille van leeftijd en niet omwille van ziekte met pensioen is (stuk 3). Sinds zijn pensioen blijkt niet dat verzoekers familie problemen zou hebben ondervonden met de taliban in het kader van zijn voormalig werk. Gelet op de beschikbare landeninformatie over corruptie en documentenfraude in Afghanistan, die door verzoeker nergens aan de hand van concrete en geobjectiveerde elementen wordt betwist of weerlegd, kan aan de voorgelegde documenten van het werk van verzoekers vader, te weten een bankkaart, enkele certificaten van deelnames aan opleidingen in 2002-2004, 2006 en 2011 en een pensioenkaart slechts een beperkte bewijswaarde worden gehecht. Bovendien betreft het slechts fotokopieën waarvan de authenticiteit en de herkomst niet kunnen worden nagegaan daar kopieën immers gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. Uit het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet afgeleid worden dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zou ondervinden met de taliban als gevolg van het voormalige werk van zijn vader voor de militaire politie waardoor hij een actuele gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren.

Bij dezelfde aanvullende nota van 21 april 2023 voegt verzoeker meerdere documenten die moeten aantonen dat zijn broer M. in het verleden voor het Amerikaanse leger heeft gewerkt en voegt hij foto's van zijn broer en van hem en zijn broer, alsook een kopie van zijn Oostenrijks paspoort. Bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker bijkomende documenten aangaande het werk van zijn broer. In dit verband stipt de Raad vooreerst aan dat verzoeker tijdens de administratieve procedure aanhaalde dat zijn broer zo'n zeven tot acht jaar tewerkgesteld was als mecanicien op een Amerikaanse basis, dat hij daardoor problemen kreeg met de taliban en om die reden naar Oostenrijk trok waar hij in 2011 erkend werd als vluchteling (*ibid.*, p. 14-15). Dit werd door de commissaris-generaal nergens in twijfel getrokken. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd dieper ingegaan op de werkzaamheden van zijn broer. Verzoeker haalde toen nergens aan dat hij of zijn familie, na het vertrek van zijn broer, problemen zouden hebben gekend omwille van de werkzaamheden van zijn broer. Na afloop van het persoonlijk onderhoud, waarin werd ingegaan op de werkzaamheden van verzoekers broer, maakte verzoeker verschillende documenten over met betrekking tot het werk van zijn broer (administratief dossier, stuk 11). In de bestreden beslissing worden deze documenten evenwel geheel onbesproken gelaten. Wat thans voorligt zijn meerdere appreciatiecertificaten, referentiebrieven, badges en tal van foto's die moeten aantonen dat verzoekers broer in het verleden, en afgaande op de gevoegde stukken van 2006 tot 2011, in Afghanistan werkzaam was voor het Amerikaanse leger. Ook hier stipt de Raad aan dat, gelet op de beschikbare landeninformatie over corruptie en documentenfraude in Afghanistan, die door verzoeker nergens aan de hand van concrete en geobjectiveerde elementen wordt betwist of weerlegd, aan de voorgelegde documenten van het werk van verzoekers broer slechts een beperkte bewijswaarde kan worden gehecht. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers broer zich sinds 2011 niet langer in Afghanistan bevindt en dat verzoekers familie sinds zijn vertrek ook geen problemen meer ondervond met de taliban in het kader van diens werk voor de Amerikanen. De Raad merkt op dat, indien voor waar kan worden genomen dat verzoekers broer in het verleden als mecanicien op een Amerikaanse legerbasis in Afghanistan tewerkgesteld was en in zoverre verzoeker, in het licht van de machtsovername door de taliban, thans bij een terugkeer zou vrezen dat de taliban hem zouden vervolgen omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broer, uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, en waarop de Raad vermag acht te slaan, evenwel niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden werkzaam waren voor de Amerikaanse troepen laat staan *ipso facto* van de familieleden (zie o.a. *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 74-75; *EUAA Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 45-48, *EUAA Country Guidance: Afghanistan*, april 22, p. 67-68 en *EUAA Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 58-59). Er kan worden opgemerkt dat de taliban, kort na de machtsovername, een algehele amnestie voor medewerkers van buitenlandse troepen hebben afgekondigd. Ondanks deze amnestie worden er echter wel veiligheidsincidenten gemeld, waarbij voormalige medewerkers van de regering of buitenlandse troepen worden gevisieerd en onderworpen aan handelingen die kunnen worden beschouwd als vervolging. Het gaat hierbij vaak om tolken, dan wel personen van wie men reden heeft om aan te nemen dat deze een potentiële bedreiging voor de taliban kunnen vormen, bijvoorbeeld mensen die

geaffilieerd zijn met de NRF of de ISKP, of nog personen die hogere functies bekleedden en actief deelnamen aan de gewapende strijd. Elementen die het risicoprofiel bepalen zijn, onder meer, de daadwerkelijke deelname aan gevechten tegen de taliban, de publieke kennis van de werkzaamheden of de persoonlijke omstandigheden, zoals de familiale achtergrond. Er wordt ook melding gemaakt van veiligheidsincidenten, die kaderen in persoonlijke vendetta's, waarbij de collaboratie met de buitenlandse troepen wordt gebruikt tegen deze personen. Specifiek, voor wat betreft familieleden, wordt aangegeven dat familieleden van bepaalde individuen het risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van daden van vervolging. Zo wordt er melding gemaakt van een doodstraf voor een broer van een tolk, die werd beschuldigd van het helpen van de Amerikanen en van het verschaffen van veiligheid aan zijn tolkende broer.

Ondanks deze diverse veiligheidsincidenten, die nopen tot een voorzichtige benadering van de profielen van voormalige medewerkers van buitenlandse troepen en diens familieleden, wordt in de landeninformatie als dusdanig geen gewag gemaakt van een systematische vervolging van personen met verzoekers profiel, met name familieleden van voormalige medewerkers van buitenlandse troepen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen.

De Raad moet *in casu* benadrukken dat verzoeker nergens heeft aangehaald dat zijn achterblijvende familie in Afghanistan thans problemen zou kennen omwille van de werkzaamheden van zijn broer. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoekers broer (in het verleden) werkzaam is geweest voor het Amerikaanse leger, dan kan uit deze omstandigheid nog niet worden afgeleid dat verzoeker op grond daarvan een nood aan internationale bescherming zou hebben. Een dergelijke nood dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke. In zijn aanvullende nota van 21 april 2023 komt verzoeker voor het eerst op de proppen met een dergelijke vrees, maar hij slaagt er niet in om deze te concretiseren, ook niet in zijn aanvullende nota of ter terechtzitting. Verzoeker maakt zodoende *in casu* wegens de eerdere werkzaamheden van zijn reeds lang uit Afghanistan vertrokken broer geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk. In acht genomen wat voorafgaat kan een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging omwille van het beweerde profiel van verzoekers broer *in casu* niet aangenomen worden.

2.3.5.9. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.3.5.10. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.3.5.11. Verzoeker wijst in het verzoekschrift nog op het feit dat uit verschillende 'rapporten' blijkt dat de taliban personen die naar Europa zijn gevlucht of er zijn gebleven beschouwen als hun vijanden, spionnen of ongelovigen. Hij benadrukt dat de taliban momenteel de volledige controle over het grondgebied en de staatsinstellingen hebben, waardoor zij iedereen die terugkeert naar Afghanistan kunnen identificeren. Verzoeker oppert in dit verband dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan rechtstreeks door de taliban zal worden geïdentificeerd en in een categorie zal worden ingedeeld vanwege zijn verblijf in Europa. Hij meent dat hij hierdoor zeer waarschijnlijk zal worden mishandeld. Te meer daar uit talrijke rapporten blijkt dat buitengerechterlijke executies en gedwongen verdwijningen talrijk zijn sinds de taliban de macht overnamen.

Op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factore* regering opnieuw het 'Ministry

for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotaliban*regering, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "Afghanistan targeting of individuals").

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar

personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker maakt vooreerst nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

De Raad herhaalt in deze verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoeker reeds meerderjarig was toen hij in 2015 Afghanistan (een eerste keer) verliet. Verzoeker toont niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn om de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid, terug op te nemen. Hij brengt immers geen enkele concrete informatie aan die betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie en die invulling geeft aan de beweerde verwestering. Waar hij ter terechtzitting een huurovereenkomst neerlegt, toont dit enkel aan dat hij in België sinds 1 maart 2023 een appartement huurt, samen met een vrouw. Waar verzoeker tal van foto's van hem en een vrouw neerlegt en ter terechtzitting verduidelijkt dat hij getrouwd is met een in België erkende Afghaanse moslimvrouw, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins uiteenzet waarom hij omwille hiervan als verwesterd zal worden beschouwd of een vrees voor vervolging zou hebben en dat hij zich kan richten tot de geëigende procedure van de gezinshereniging. De duur van zijn verblijf in België sinds begin juni 2020 is, zonder verdere invulling ervan, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij nog in regelmatig contact staat met zijn familie in Afghanistan, ook al zou deze, zoals verduidelijkt ter terechtzitting, momenteel in Herat verblijven.

Met zijn zeer summier betoog maakt verzoeker tevens niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als verwesterd, ongelovige of spion dan wel ‘besmet’ door de westerse waarden en als persoon die de sociale normen niet respecteert.

De Raad herinnert eraan dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft het betoog over het leven onder talibanbewind en de verwijzing naar talrijke rapporten over buitengerechterlijke executies en gedwongen verdwijningen sinds de taliban aan de macht kwamen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter

te citeren uit algemene landeninformatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

2.3.5.12. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die hierover anders doen denken. Waar hij hierin verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Waar verzoeker stelt dat de toepassing van de subsidiaire bescherming een verantwoordelijkheid van de actoren vereist, maar dat deze verantwoordelijkheid niet impliceert dat deze actoren vrijwillig handelen daar artikel 15 (b), van de Kwalificatierichtlijn anders zinloos zou zijn, kan hij niet worden bijgetreden. De Raad bemerkt dat het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst een aspect van de socio-economische situatie in dit land betreft, waardoor de Raad meent dat de redenering van het Hof van Justitie in de arresten *M'Bodj* (C-542/13) en *M.P.* (C-353/16) naar analogie kan worden toegepast. Dit betekent dat er dus wel degelijk sprake moet zijn van een opzettelijk gedrag (handelen of nalaten) van een actor. Dit standpunt wordt ook onderschreven door de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 (p. 32 en 115) en in de EASO "*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*" van december 2016 (p. 109). Ten slotte wijst de Raad erop dat ook het EHRM verwijst naar een element van opzettelijkheid in zijn rechtspraak (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 89; EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *Sufi en Elmi*, § 281).

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*", kan hij evenmin worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban word gecontroleerd en dat deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is verder van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 257 586 van 1 juli 2021 van de Raad, dient onderstreept te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Met zijn verwijzing naar een uittreksel uit Asylos "*Afghanistan. COI Repository. 1st September 2021 – 27th July 2022*" (stuk 4 bij het verzoekschrift) en het betoog dat talrijke incidenten zich hebben voorgedaan sinds de machtsovername door de taliban waarbij burgerslachtoffers vielen, werd bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet rekening gehouden.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij de aanvullende nota van 17 april 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is en dient vernietigd te worden totdat een betrouwbaar en volledig informatieverlag wordt opgesteld. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Het verzoekschrift stelt dat voorheen aan een Afghaan de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de taliban de macht hadden. Dergelijk argument, nog los van het feit dat dit een blote bewering betreft, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling met betrekking tot de afname van het geweld en de verbeterde veiligheidssituatie, die wordt beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar het verleden, naar het conflict tussen de taliban en de toenmalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen. Deze situatie bestaat niet langer, omdat enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict zijn verdwenen.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar hij in zijn aanvullende nota van 21 april 2023 opwerpt dat hij een verhoogd risico loopt omwille van zijn familieleden, verwijst de Raad naar wat hierover *supra* reeds is gesteld en stipt hij aan dat verzoekers broer reeds meer dan tien jaar weg is uit Afghanistan en dat zijn vader, zoals verduidelijkt ter terechtzitting, thans niet langer in Kunar maar in Herat zou wonen.

2.3.6.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS